

[Udenrigsministeren.]

demokratiske frihedsgoder vil heller ikke kunne påvises. Hvis forholdene i Tyskland altid havde været som i Danmark, havde de dansksindede sydslesvigere ikke haft grund til at søge en særlig sikring af deres rettigheder.

Det er ikke regeringens opfattelse, at spørgsmålet om en sikring af sydslesvigernes rettigheder er afsluttet med udfærdigelsen af den slesvig-holstenske erklæring af 26. september. I overensstemmelse med de fem rigsdagspartiers fælleserklæring af 29. juni i år vil regeringen arbejde for, at der i en kommende fredsordning for Tyskland fastsættes bestemmelser til sikring af sydslesvigernes frihedsrettigheder. Fælleserklæringen sendte jeg den 6. juli til vore udsendte repræsentanter i London, Moskva, Paris og Washington med instruktion om at gøre de fire stormagtsregeringer bekendt med den og samtidig udtale, at den danske regerings politik i det sydslesvigske spørgsmål er i overensstemmelse med erklæringens indhold. Jeg bad vore fire udsendinge om udtrykkeligt over for stormagterne at fremhæve, at regeringen forbeholder sig til sin tid at vende tilbage til spørgsmålet om, at der i en kommende fredsordning for Tyskland fastsættes bestemmelser til sikring af de dansksindede sydslesvigeres frihedsrettigheder.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde i torsdags, at han gik ud fra som givet, at jeg allerede havde bemærket, at der er refereret adskillige eksempler på, at sydslesvigere tilsidesættes, fordi de er medlemmer af Sydslesvigske Forening, f. eks. således, at deres børn ikke kan komme ind i etaterne eller i lærepladser, fordi de har gået i dansk skole. Taleren ønskede en udtalelse om, at regeringen levende fulgte disse forhold, og om, hvorvidt den har gjort sig sine tanker derom. Det ærede medlem kan være forvisset om, at regeringen med største opmærksomhed følger udviklingen i Sydslesvig og ikke mindst lægger nøje mærke til alle tilfælde, hvor der er tale om, at dansksindede behandles ringere end tysksindede. Det er sagt før, men jeg vil gerne benytte den givne lejlighed til påny at understrege, at regeringen af al sin evne vil søge at beskytte de sydslesvigere, som bekender sig til danskheden, og hindre, at de bliver genstand for en ringere behandling end deres tysksindede medborgere.

Når dette er sagt, må jeg imidlertid også minde om, hvad statsministeren sagde i sin tale i Århus for 6 uger siden. Navnlig i forbindelse med valgkampen i efteråret 1948 fremkom der adskillige meddelelser om over-

greb mod dansksindede. Den britiske militærregering, der gentagne gange har lovet at våge over, at ingen bliver forulempet, fordi han bekender sig til den dansksindede befolkningsdel, foretog en indgående undersøgelse af hvert enkelt tilfælde. Undersøgelsen gav i næsten alle tilfælde til resultat, at der var tale om overdrivelser. I december 1948 blev der truffet aftale om en ordning, hvorefter alle klager og overgreb kunne blive grundigt undersøgt på stedet og om fornødent blive forelagt den britiske regional-kommissær — eller, som det nu hedder, landskommisær — personligt. I adskillige af de tilfælde, der derefter er blevet undersøgt, har det vist sig, at klagerne var ubegrundede eller overdrevne, og i visse tilfælde, i hvilke klagerne er fundet berettigede, er der blevet rådet bod på den skete uret.

Efter Kielererklæringen bliver der nu tilvejebragt et nyt organ, idet der skal nedsettes et udvalg med lige mange dansksindede og tyske medlemmer til behandling af sådanne klager, og vi må nu se, hvordan det kommer til at virke i praksis.

I nær sammenhæng med spørgsmålet om sydslesvigernes frihedsrettigheder står spørgsmålet om at sikre sydslesvigerne retten til med demokratiske midler at virke for at få adgang til at udøve selvbestemmelsesretten. I de politiske partiers fælleserklæring af 29. juni udtales det, at det er en konsekvens af selvbestemmelsesretten, at en befolkning i et nationalt blandet område har ret til med demokratiske midler at virke for at få adgang til at udøve denne ret, og at følgelig ingen af den grund skal kunne udsættes for strafforfølgning eller anden overlaster. Det hedder i erklæringen, at partierne vil støtte en politik, der tilstræber i internationale overenskomster at opnå dette anerkendt for de dansksindede sydslesvigere. I den instruktion af 6. juli, jeg omtalte for lidt siden, og hvori jeg anmodede vore udsendinge om at bringe fælleserklæringen til de fire stormagters kendskab, bad jeg dem også om overfor stormagtsregeringerne at fremhæve det danske synspunkt i denne sag og udtale, at den danske regering forbeholder sig at tage dette spørgsmål op, når lejlighed dertil frembyder sig. Regeringen vil opmærksomt følge udviklingen og, når lejlighed gives, i overensstemmelse med fælleserklæringen virke for, at det danske synspunkt kommer til udtryk i sådanne internationale overenskomster, hvor det naturligt hører hjemme.

Jeg bliver i denne forbindelse nødt til at tage afstand fra en enkelt udtalelse, der i